

Vyvěšeno dne: 30. 7. 2026
Svěšeno dne: 13. 8. 2026

Markéta Hrdličková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Federální státní unitární podnik "Podnik pro správu majetku v zahraničí" Kanceláře prezidenta Ruské federace**, sídlem Malý Kazenny pereulok 3, Moskva, Ruská federace, zastoupeného JUDr. Michalem Pacovským, advokátem, sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, **za účasti:** Raiffeisenbank a.s., sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025, č. j. MF-52133/2024/3902-10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2026, č. j. 18 Af 2/2025-69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2024 Finanční analytický úřad podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí, a podle usnesení vlády České republiky č. 869 ze dne 15. 11. 2023 a čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. f) a písm. g) bod ii) nařízení Rady (EU) č. 269/2014, o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, stěžovateli zakázal nakládat s majetkem, na který se vztahují mezinárodní sankce. *Výrokem I* rozhodl, že na peněžní

prostředky na bankovním účtu žalobce č. 7508505001/5500 (bankovní účet) vedeném u osoby zúčastněné na řízení se vztahují mezinárodní sankce podle čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. f) a písm. g) bod ii) nařízení Rady EU. *Výrokem II* zakázal osobě zúčastněné na řízení, žalobci a Ruské federaci (i kdyby jednala prostřednictvím organizační složky či jiným způsobem) provádět jakýkoliv pohyb, převod, přeměnu, použití peněžních prostředků na bankovním účtu nebo zacházení s nimi jakýmkoli způsobem, který by vedl ke změně jejich objemu, výše, umístění, vlastnictví, držby, povahy, určení nebo jiné změně, která by umožnila jejich použití, včetně správy portfolia.

- [2] Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
- [3] Rozhodnutí o odvolání napadl žalobce žalobou.
- [4] Městský soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným.
- [5] Dále městský soud shrnul, že žalobce je ruským státním podnikem a v souladu se zákonem byl vládou zařazen na sankční seznam.
- [6] Nedůvodnou shledal městský soud námitku, že žalovaný rozhodl v rozporu se skutkovým stavem věci. Dle soudu je nutné posuzovat postup správních orgánů s důrazem na to, že sankce musí být efektivní. Opatření správních orgánů musí působit tak, aby účinně zabránila potenciálnímu obcházení sankcí.
- [7] Stěžejní je důvod, pro který vláda zařadila žalobce na sankční seznam. Městský soud zdůraznil, že smyslem existence žalobce a účelem jeho dílčích jednání je ekonomická podpora vlády Ruské federace, přičemž vláda České republiky v souladu se zákonem zařadila žalobce na sankční seznam. Správní orgán I. stupně nemohl provádět správní úvahu.
- [8] K námitkám, že správní orgány neověřily skutečný účel bankovního účtu a neřešily, zda není možné do práv žalobce zasáhnout mírněji, městský soud uvedl, že ze zákona nelze dovodit diskreční pravomoc ohledně posouzení přiměřenosti realizovaných opatření. V případě zařazení osoby na sankční seznam správní orgán měl povinnost finanční prostředky na účtu zmrazit. Správní uvážení se realizuje pouze v té rovině, zda správní orgán postupuje podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o provádění mezinárodních sankcí, nebo zvolí instrumenty dle dalších písmen § 12 odst. 1. Ve světle ostatních dostupných možností se jeví postup dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o provádění mezinárodních sankcí jako ten, který nejméně zasahuje do práv žalobce. Žalobce ani netvrdil, že by nemohlo docházet k maření účelu mezinárodních sankcí. Žalobce je osobou, na kterou na základě rozhodnutí vlády mají dopadat relativně přísné sankce dle nařízení Rady EU. Účelem těchto sankcí je žalobci zabránit či alespoň ztížit jeho ekonomické aktivity, neboť ekonomicky podporuje vládu Ruské federace, která se dopustila agrese vůči Ukrajině. Skutečnost, že mu sankce ztěžují podnikání, není nezákonnou ani nezamýšlenou negativní externalitou napadeného rozhodnutí, ale právě smyslem a účelem sankcí. Na tom nic nemění to, že v teoretické rovině mohou sankce nepřímo dopadat i do sféry třetích osob.
- [9] Z uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

- [10] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž odkázal na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
- [11] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí se zařazením na sankční seznam, otázka však již byla posouzena v jiném řízení, a proto se jí dále už nezabývá.
- [12] Dle stěžovatele je třeba nařízení Rady EU vykládat v souladu s rozhodnutím Rady (EU) č. 2014/145/SZBP. Sankční režim nesleduje samoúčelné nebo represivní zmrazování majetku bez

pokračování

vazby na účel dle prováděcího rozhodnutí. Správní orgány mají při uplatňování sankčních opatření postupovat způsobem, který je v souladu s tímto účelem. Správní orgány musí respektovat základní zásady správního řízení, zejména šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy dotčených osob, do práv dotčených osob smí zasahovat pouze v nezbytném rozsahu. Finanční analytický úřad byl povinen tomu přizpůsobit skutkové zjišťování. Se závěrem soudu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, stěžovatel nesouhlasil. Skutkový stav nebyl zjištěn vůbec. Soud nekonkretizoval svou úvahu, jakým způsobem by mohlo dojít k obcházení sankcí.

[13] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem městského soudu, že Finanční analytický úřad nemohl využít správní uvážení. Dle stěžovatele § 12 odst. 1 zákona o provádění mezinárodních sankcí předpokládá, že správní orgán bude posuzovat nejen to, zda určitý majetek podléhá sankčnímu režimu, ale též zda a v jakém rozsahu vůči jeho vlastníkovu uplatní konkrétní opatření. Libovůle je vyloučena, neboť nelze-li určit, zda majetek podléhá sankcím, řízení má být zastaveno. Správní orgán byl povinen zvažovat přiměřenost opatření. K tomu stěžovatel odkázal na čl. 4 odst. 1 nařízení Rady EU. Možnost odchýlit se od režimu dle čl. 2 nařízení Rady EU nemusí být realizován pouze prostřednictvím individuálních výjimek. Správní orgány ani soud neuplatnily správní uvážení a nepřezkoumaly přiměřenost opatření, jejich rozhodnutí jsou proto v rozporu se zákonem. Finanční analytický úřad měl posoudit, zda bylo ve vztahu k účelu nutné a přiměřené zmrazit všechny typy plateb na bankovním účtu.

[14] V důsledku restriktivního výkladu je stěžovatel nucen opakovaně podávat žádosti o individuální výjimky, o kterých bývá rozhodováno se zpožděním. Stěžovatel není schopen dostát svým závazkům vůči třetím stranám. Stěžovatel zdůraznil, že usiluje o řešení přiměřené okolnostem, které by mu umožnilo realizovat nezbytné platby vyplývající ze zákonných a provozních povinností.

[15] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány měly provést šetření, k jakým účelům byl bankovní účet užíván. Základní analýza plateb byla správním orgánům v době jejich rozhodování dostupná. Z účtu nebyly realizovány převody do Ruské federace a převážná většina plateb směřovala vůči subjektům v České republice. Bankovní účet slouží k údržbě nemovitostí a zajištění jejich zachování a bezpečného provozu a k zajištění provozní činnosti odštěpného závodu. Opatření zasahuje do samé podstaty vlastnických práv stěžovatele, neboť paralyzuje jeho dispoziční a hospodářské aktivity. Stěžovatel Finančnímu analytickému úřadu doložil, které platby je povinen realizovat, v jakém rozsahu se dostává do prodlení a jaké důsledky situace vyvolává vůči třetím osobám. Stav má přímé dopady na práva třetích osob, dopady opatření nejsou jen hypotetické či potenciální.

[16] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, zrušil též rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

[17] **Žalovaný** ve vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou.

[18] Dle žalovaného je následek zápisu sankcionovaného subjektu kategorický, není prostor pro správní uvážení, zda budou finanční prostředky zmrazeny pouze částečně, selektivně nebo s předem stanovenými výjimkami. Výraz „může“ obsažený v § 12 odst. 1 zákona o provádění mezinárodních sankcí nelze vykládat izolovaně a bez zřetele k přímo použitelnému právu EU. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o provádění mezinárodních sankcí představuje procesní nástroj umožňující Finančnímu analytickému úřadu realizovat mezinárodní sankce v konkrétním případě. Nezakládá však pravomoc správního orgánu modifikovat rozsah omezujících opatření stanovených nařízením Rady EU a usnesením vlády.

[19] Předmětem řízení bylo posouzení, zda peněžní prostředky na bankovním účtu stěžovatele představují finanční prostředky, na něž dopadají mezinárodní sankce podle čl. 2 nařízení Rady EU. Tato otázka byla zodpovězena jednoznačně. Bankovní účet je veden na stěžovatele, stěžovatel je

osobou zařazenou na vnitrostátní sankční seznam a usnesením vlády bylo stanoveno uplatnění omezujících opatření v rozsahu čl. 2 nařízení Rady EU. Finanční prostředky na bankovním účtu proto podléhají zmrazení. Historie jednotlivých plateb nemohla mít vliv na rozhodné skutečnosti.

[20] Výjimečný mechanismus dle čl. 4 nemůže založit zmocnění k tomu, aby správní orgán v rozhodnutí o zmrazení bankovního účtu vyňal určité kategorie plateb z režimu sankcí.

[21] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[23] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[24] Vzhledem k tomu, že stěžovatel odkázal v kasační stížnosti i na důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se nejprve Nejvyšší správní soud tímto důvodem. Pokud by totiž rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelný nebo by řízení před městským soudem trpělo jinou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., věcný přezkum napadeného rozsudku by ani nebyl možný.

[25] Stěžovatel k důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přiřadil argumenty, že dopady opatření jsou reálné a stěžovatel Finančnímu analytickému úřadu doložil, jaké negativní důsledky opatření vyvolává. Rovněž v této souvislosti stěžovatel opakoval, že Finanční analytický úřad měl provést správní úvahu a posoudit přiměřenost opatření. Tyto důvody ovšem odpovídají důvodu spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky. Ani v jiných pasážích kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nenalezl námitky odpovídající důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[26] Důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud přezkoumal pouze v obecné rovině.

[27] Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat jako objektivní nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby nezůstaly bez odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může konzumovat i odpověď na některé dílčí nebo související námitky či argumenty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).

[28] Vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud srozumitelně a konsekventně odpověděl na žalobní námitky a vysvětlil, proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích rozsudku. Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[29] Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu.

[30] Podle § 2 písm. f) zákona o provádění mezinárodních sankcí *mezinárodními sankcemi se pro účely tohoto zákona rozumí příkaz, zákaz nebo omezení stanovené za účelem udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti, boje proti terorismu, dodržování mezinárodního práva, ochrany lidských práv a svobod a podpory demokracie a právního státu, pokud vyplývá z rozhodnutí vlády, kterým dochází ke zařazení na vnitrostátní sankční seznam podle sankčního zákona.*

pokračování

[31] V projednávaném případě byla aplikována mezinárodní sankce podle § 12 odst. 1 písm. zákona o provádění mezinárodních sankcí, podle nějž *Úřad může na základě posouzení, zda majetek má být považován za majetek, na který se vztahují mezinárodní sankce, rozhodnout a) o omezení nebo zákažu nakládání s tímto majetkem, [...].*

[32] Podle čl. 2 odst. 1 nařízení Rady EU *zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje náležející fyzickým osobám, a fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům či orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze I, jakož i veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které uvedené osoby, subjekty či orgány vlastní, drží či ovládají.*

[33] Podle čl. 1 písm. f) nařízení Rady EU *pro účely tohoto nařízení se rozumí „zmrazením finančních prostředků“ zabránění jakémukoli pohybu, převodu, přeměně, použití finančních prostředků, přístupu k nim nebo zacházení s nimi jakýmkoli způsobem, který by vedl k jakékoli změně jejich objemu, výše, umístění, vlastnictví, držby, povahy, určení nebo k jiné změně, která by umožnila použití těchto prostředků, včetně správy portfolia.*

[34] Podle čl. 4 odst. 1 nařízení Rady EU *odchylně od článku 2 mohou příslušné orgány členských států povolit za podmínek, které považují za vhodné, uvolnění některých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů nebo zpřístupnění některých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů, [...].*

[35] Stěžovatel byl na vnitrostátní sankční seznam zařazen usnesením vlády České republiky č. 869 ze dne 15. 11. 2023, kterým bylo rovněž stanoveno, že se na stěžovatele uplatní omezující opatření v rozsahu čl. 2 nařízení Rady EU.

[36] Podle usnesení vlády ze dne 15. 11. 2023 je stěžovatel *„federální agenturou strategického významu, podřízenou přímo Kanceláři prezidenta Ruské federace. Zodpovídá za správu nemovitého majetku a zvláště pak za nákup, prodej, pronajímání, výstavbu, obnovu a správu obytných i jiných nemovitostí ve vlastnictví Ruské federace v zahraničí. K jádru činnosti stěžovatele patří také ekonomická činnost ve vztahu k zahraničí, včetně finančních a obchodních vztahů za účasti ruských a zahraničních partnerů. Poskytováním nemovitostí ve více než 70 zemích světa pomáhá stěžovatele orgánům Ruské federace a dalším ruským subjektům včetně velkých podniků a hospodářských svazů s prosazováním ruských produktů a technologií na zahraničních trzích. Činnost stěžovatele zasahuje i do oblasti těžkého průmyslu a zahrnuje mimo jiné opravu a instalaci zařízení a strojů a výstavbu silnic a dálnic. Stěžovatel je součástí ruské federální ekonomiky a jedná v její prospěch. Jde o státní podnik, který prostřednictvím příspěvků do státního rozpočtu Ruské federace a správy jejího majetku v zahraničí materiálně a finančně podporuje vládu Ruské federace, odpovědnou za anexi Krymu a za destabilizaci Ukrajiny. Jde zároveň o podnik zapojený do hospodářských odvětví, která vládě Ruské federace poskytují značné zdroje příjmů.“* Tímto jednáním dle usnesení vlády stěžovatel naplňuje skutkovou podstatu uvedenou v čl. 2 odst. 1 písm. f) a g) rozhodnutí Rady 2014/145/SZBP ze dne 17. března 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny.

[37] Již městský soud zdůraznil, že titul zápisu stěžovatele na sankční seznam, včetně stanovení rozsahu a právního režimu sankcí vůči němu, obstál v soudním přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, č. j. 7 As 308/2024-55; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 3. 12. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 42/25). Skutečnost, že zařazení stěžovatele na sankční seznam v soudním přezkumu zákonnosti obstálo, ostatně připustil v kasační stížnosti i sám stěžovatel.

[38] Stěžovatel namítal, že správní orgány měly využít správní uvážení, měly opatření uložit pouze v přiměřeném, resp. nezbytném rozsahu a za tím účelem měly zjistit skutkový stav. V tomto kontextu stěžovatel uvádí, že opatření zasahuje do samé podstaty jeho vlastnických práv a že nemá možnost plnit své platební povinnosti.

[39] Městský soud zcela příhodně vysvětlil, že skutečnost, že uložené opatření stěžovateli ztěžuje podnikání, není nezákonnou ani nezamýšlenou externalitou, ale právě zákonným smyslem a účelem mezinárodních sankcí, které se realizují rozhodnutími žalovaného. Rovněž žalovaný

ve vyjádření správně uvedl, že účinky opatření nemohou být relativizovány odkazem na to, že sankce stěžovateli komplikují jeho hospodářské fungování. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že argumentace stěžovatele absurdně ignoruje podstatu a účel mezinárodních sankcí.

[40] Účel mezinárodních sankcí nelze popřít či relativizovat ani poukazem na to, že důsledky zmrazení dopadají i do sféry třetích osob, jako jsou zaměstnanci stěžovatele, nájemníci stěžovatelem spravovaných nemovitostí či dodavatelé energií. S ohledem na účel mezinárodních sankcí se stěžovatel nemůže zaštitovat právy či zájmy třetích osob s cílem dosáhnout omezení mezinárodních sankcí směřujících vůči němu.

[41] Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že sankční režim není samoučelný. Mezinárodní sankce reagují na nevyprovokovanou a neodůvodněnou vojenskou agresi Ruské federace vůči Ukrajině zahájenou v únoru roku 2022, kterou Rusko hrubě porušuje mezinárodní právo a zásady Charty Organizace spojených národů a ohrožuje evropskou a celosvětovou bezpečnost a stabilitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2025, č. j. 5 As 62/2025-61).

[42] Městský soud správně konstatoval, že opatření správních orgánů musí působit tak, aby účinně zabránila potenciálnímu obcházení sankcí. Nebyl přitom povinen v odůvodnění rozsudku podrobně rozvádět návody, jakými by mohlo být obcházení mezinárodních sankcí realizováno, jak stěžovatel požaduje.

[43] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že správní orgány měly využít správní uvážení a uložit mezinárodní sankci v mírnějším rozsahu. Ztotožnil se přitom s vypořádáním městského soudu, že Finanční analytický úřad, resp. žalovaný prostor pro správní uvážení a posouzení přiměřenosti neměli. Dle § 12 zákona o provádění mezinárodních sankcí a usnesení vlády ze dne 15. 11. 2023 je potřeba vykládat ve vazbě na čl. 2 odst. 1 a čl. 1 odst. 1 písm. f) nařízení Rady EU, jež správní uvážení a posouzení přiměřenosti jednoznačně neumožňují. Podle uvedených ustanovení se totiž zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, přičemž zmrazením se rozumí zabránění jakýmkoli transakcím.

[44] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že slovo „může“ v uvození výčtu v úvahu přicházejících opatření dle § 12 odst. 1 zákona o provádění mezinárodních sankcí vyjadřuje pouze možnost příslušného orgánu zvolit svou povahou odpovídající opatření z těch, které jsou ve výčtu uvedeny, nikoli možnost uvážit, zda vůbec některé z opatření dle § 12 odst. 1 aplikováno bude, či nikoli.

[45] Stanovení rozsahu a právního režimu sankcí vůči stěžovateli (čl. 2 nařízení Rady EU) vyplynulo již z usnesení vlády ze dne 15. 11. 2023. Jestliže byl stěžovatel usnesením vlády ze dne 15. 11. 2023 zařazen na sankční seznam a bylo stanoveno, že se na něj uplatní omezující opatření v rozsahu čl. 2 nařízení Rady EU, finanční prostředky na účtu stěžovatele podléhají zmrazení a příslušné správní orgány při rozhodování o jejich uložení nemají legální prostor pro uvážení, zda prostředky zmrazí, či nikoli, nebo jaké typy plateb zmrazí.

[46] Čl. 4 nařízení Rady EU zakládá korektivní výjimkový mechanismus a s ním možnost následně za určitých podmínek povolit jisté uvolnění zmrazení. Jde však o rozhodování následné, přicházející v úvahu až poté, co bylo realizováno zmrazení. Z čl. 4 nařízení Rady EU nelze žádnými standardními výkladovými metodami dovodit, že by snad příslušné orgány měly režim rozhodování dle čl. 2 a čl. 4 nařízení Rady EU zkombinovat do jednoho rozhodování či do rozhodování o zmrazení ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení Rady rovnou předem zahrnout i kritéria pro povolení výjimky.

[47] Argumentace, že příslušné orgány o žádostech o výjimky nerozhodují včas, nesměruje proti napadenému rozsudku městského soudu a žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo na základě § 12 odst. 1 písm. a) zákona o provádění mezinárodních sankcí, v souladu s usnesením vlády ze dne 15. 11. 2023 a čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. f) a písm. g) bod ii) nařízení

pokračování

Rady EU, potvrzeno rozhodnutí Finančního analytického úřadu o uložení mezinárodní sankce. Ve vztahu k předmětu přezkumu je tak tato argumentace irelevantní.

[48] Námitky stěžovatele, že správní orgány byly povinny posoudit, zda je přiměřené zmrazit všechny typy plateb, a že odchýlení se od režimu dle čl. 2 nařízení Rady EU nemusí být realizováno pouze prostřednictvím výjimek dle čl. 4 nařízení Rady EU, tak nemá oporu v právní úpravě.

[49] Pokud jde o poukaz na zásadu, že správní orgán zasahuje do práv dotčených osob jen v nezbytném rozsahu, Nejvyšší správní soud považuje za nutné připomenout účel mezinárodních sankcí. Kritériem pro poměřování nezbytnosti rozsahu zásahu do práv stěžovatele vyvolaného rozhodnutím žalovaného je právě agrese Ruské federace vůči Ukrajině, která porušuje mezinárodní právo a zásady Charty Organizace spojených národů. Tímto prizmatem se pouhé zmrazení veškerých finančních prostředků na účtu stěžovatele rozhodně nejvíce nijak excesivní.

[50] Vzhledem k výše učiněným závěrům nemůže být důvodná námitka, že správní orgány nezjistily skutkový stav dostatečně natolik, aby mohly posoudit přiměřenost či nezbytný rozsah uloženého opatření.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost žalobce důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[52] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[53] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení před Nejvyšším správním soudem neplnila žádnou povinnost, kterou by jí soud uložil, ani nehájila svá práva, která by jí vyplývala z žalobou napadeného rozhodnutí (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2026

L. S.

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D. v. r.
předseda senátu